

Anne van Green Gables

(Anne of Green Gables)

Toneelspel in twee bedrijven

door

L.M. MONTGOMERY

toneelversie door

Sylvia Ashby

vertaling

Han Steemers

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **ANNE VAN GREEN GABLES – ANNE OF GREEN GABLES** gaan opvoeren, dienen in alle programma-boekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **SYLVIA ASHBY** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

**Copyright: © By Sylvia Ashby
Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv**

**Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl**

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363
1800 AJ Alkmaar
Telefoon 072 - 5112135
Website: www.ibva.nl
Email: info@ibva.nl
ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **16** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.**

Personen:

Anne Shirley - Een weesmeisje van goed twaalf jaar.
Marilla Cuthbert - Een ongetrouwde vrouw van middelbare leeftijd.
Mathew Cuthbert - Haar vrijgezelle broer.
Rachel Lynde - Buurvrouw.
Stationchef - van Brigh River.
Meneer Spencer - Uit een naburig dorp.
Mevrouw Blewitt - Zijn buurvrouw.
Diana Barry - Vriendin van Anne.
Mevrouw Barry - Moeder van Diana.
Meneer Phillips - Avonlea leraar.
Juffrouw Stacy - Nieuwe lerares.
Ruby Gillis - Schoolkameraad.
Josie Pyle - Schoolkameraad.
Moody Macpherson - Schoolkameraad.
Charlie Sloane - Schoolkameraad.
Gilberet Blythe - Schoolkameraad.

Tijd en Plaats:

Begin 1900. Prince Edward Island Canada, Het gebeuren strekt zich uit over een periode van vier jaar.

Decor:

De Cuthbert Boerderij in Avonlea. "Voor" op het toneel is een flexibele ruimte, die verschillende locaties kan voorstellen.

EERSTE BEDRIJF

(twee kamers in de boerderij van de Cuthberts. Het linkergedeelte is slaapkamer, het rechtergedeelte is keuken. Uit de keuken komt men in de bijkeuken en de hal. Het decor is fragmentarisch en suggestief. Het Voor gedeelte is flexibel en stelt telkens andere localiteiten voor. Voor Rechts is een bank. Er zijn geen deuren of ramen en er wordt ook geen pantomime van deuren openen of sluiten gespeeld. Rachel komt Op van Rechts. Zij veegt de vloer. Zij kijkt op)

Rachel: De hemel mag me liefhebben. Matthew Cuthbert. In zijn zondagse pak. Op een door-de-weekse dag! Waar gaat die naar toe en waarom? Hij hoeft zijn zondagse pak niet aan te trekken om rapenzaad te gaan kopen. En hij reed niet hard genoeg om de dokter te gaan halen. *(Marilla Op keuken, preuts en middelbaar, begint de tafel te dekken.)* Ik vraag het me echt af en ik zal geen rust hebben voordat ik het Marilla gevraagd heb. *(loopt naar haar toe)* Als je wilt weten wat ik denk- en ik weet zeker dat je dat niet wilt - die broer van haar is de raarste kerel in heel Canada. Ik kan geen woord uit hem krijgen. Marilla!

Marilla: Kom binnen, Rachel. *(tegen het publiek)* Ik wist dat ze regelrecht op me af zou komen.

Rachel: *(tegen het publiek)* Hmmm... drie borden. Verwacht zeker een gast. Maar het gewone servies. *(Marilla biedt haar de schommelstoel aan)* Ik denk dat ik maar een toverspreuk moet uitspreken.

Marilla: *(onderdrukt een glimlach)* Mooie avond, hè?

Rachel: *(staat te friemelen. Vreselijk nieuwsgierig)* Heerlijk, heerlijk.

Marilla: *(plaagt Rachel)* Hoe gaat het met de familie?

Rachel: Prima, prima. *(schommelt even zenuwachtig)* Marilla Cuthbert, in 'shemels naam, waar ging Matthew naar toe in de buggy?

Marilla: *(tegen het publiek)* Ik dacht dat ze het nooit zou vragen. *(keert zich naar Rachel)* Matthew is naar het station in Brighth River. We krijgen een jongen uit het weeshuis in Nova Scotia.

Rachel: Marilla Cuthbert, ik geloof dat je het serieus meent!!

Marilla: Natuurlijk. De jongen komt met de trein.

Rachel: *(tegen het publiek)* Een jongen adopteren. Een oude vrouw en een vrijgezel!? *(lichten aan op linkerhelft waar zich tegelijkertijd een tafereel gaat afspelen. Anne, een meisje van twaalf, op met een versleten koffer)*

Anne: Mijn armen zien bont en blauw zoals ik me geknepen heb. Ik droom niet. Het is echt. Ik ga op Prins Edward Eiland wonen. In mijn eigen gezin. Misschien zelfs een hartsvriendje. (*gaat op koffer zitten*)

Rachel: Marilla, hoe ben je in hemelsnaam op het idee gekomen?

Marilla: We denken er al een tijdje over. De Spencers kregen een meisje van vijf jaar uit het weeshuis en wisten precies hoe dat gaat. Maar Mathew en ik besloten een jongen van een jaar of twaalf te nemen.

Rachel: Dat is wel het meest verbazende dat ik ooit gehoord heb.

Marilla: Mathew wordt een dagje ouder. Zo nu en dan heeft hij last van zijn hart. En goed personeel krijgen is praktisch onmogelijk.

Rachel: Hemel, als dat de waarheid niet is!! Als je mijn mening wilt horen...

Marilla: (*valt haar in de reden*) Toen wij hoorden dat Meneer Spencer hun meisje gingen halen, hebben we een boodschap gestuurd dat hij ons een aardige Canadese jongen mee moest brengen. Oud genoeg om van nut te zijn en jong genoeg om behoorlijk opgevoed te worden.

Anne: Als er vanavond niemand komt ga ik in die wilde kerseboom slapen - een en al bloesem in het maanlicht. En dan doe ik net alsof ik bij een van mijn droomvriendjes logeer.

Rachel: (*staat op*) Marilla, je doet iets heel doms: een vreemd kind je huis binnen te halen. Vorige week heb ik nog over een echtpaar gelezen dat een weesjongen in huis nam en die stak het huis in brand: met opzet! Verbrandde ze bijna tot sintels in hun bed.

Marilla: Ik moet toegeven dat ik ook momenten van twijfel heb gehad.

Rachel: En een ander geadopteerd jong zoog de eieren leeg, Ze konden het hem niet afleren. Op geen enkele manier. (*bij de deur*) Nou, als je mijn mening had gevraagd, (*wat je niet gedaan hebt*) dan zou ik gezegd hebben: "Goeie genade, nooit doen zoiets."

Marilla: Mathew wilde het met alle geweld, dus heb ik maar totgegeven... Het gebeurt maar zelden dat hij tot een besluit komt.

Rachel: (*komt terug*) En ik hoorde daarnet nog van een geval in New Brunswick waar zo'n weeshuiskind strychnine in de waterput had gegooid. Hele familie stierf in de vreselijkste pijnen. Alleen was het toen een meisje.

Marilla: Wij krijgen geen meisje. Ik sta er wel van te kijken dat Mevrouw Spencer het probeert. Het zou niet bij me opkomen een meisje in huis te halen om op te voeden.

Rachel: Zeg niet dat ik je niet gewaarschuwd heb. (*Buiten*) Arm jong.

Wat die twee weten over kinderen kan ruimschoots in een vingerhoed. Nou, ik ben weg naar de MacPhersons. Dit gaat een hele sensatie worden. *(lichten faden. Links lichten aan. Een wat verlegen, niet erg vlotte heer Op. Hij kijkt om zich heen. Loopt langs de verwachtingsvolle Anne, Stationchef komt snel op)*

Chef: *(vriendschappelijk)* Oh, Meneer Cuthbert. Goeden avond, Sir.

Matthew: De trein van half zes zal zo wel binnekomen?

Chef: Nee. *(kijkt op horloge)* De half zes is al gekomen en vertrokken. Een half uur geleden.

Matthew: *(teleurgesteld)* Ik verwachtte eigenlijk een klein...

Chef: Een klein meisje, ja. Daar zit ze. Ik heb haar uitgenodigd om in de wachtkamer te komen zitten, maar ze bleef liever buiten. "Meer ruimte voor mijn fantasie", zei ze.

Matthew: *(verward)* Ik kwam voor een jongen. Meneer Spencer zou een jongen meebrengen uit Nova Scotia.

Chef: Meneer Spencer is uit de trein gestapt met dat meisje. Zei dat U dadelijk wel zou komen. Hij was natuurlijk op weg naar het station van White Sands. Ik ben op weg naar huis voor mijn avondeten.

Matthew: *(nog steeds verward)* Een jongen... we hebben om een jongen gevraagd.

Chef: Het spijt me, meneer Cuthbert. Er is hier maar een weesje.

Matthew: Ik begrijp er niks van. *(tegen publiek)* Ik wou dat Marilla nu hier was.

Chef: Misschien hadden ze het merk jongen dat U wilt niet meer voorradig. Maar zij kan het wel uitleggen. Dat jonge ding weet haar mondje te roeren. *(af)*

Matthew: Ik kan haar toch niet vragen waarom ze geen jongen is. Of haar vertellen dat er ergens een fout gemaakt is. Ik kan haar ook niet hier op het station laten zitten. Het beste is het kind voor het moment maar mee naar huis te nemen. *(opgelucht)* En laat het uitleggen maar aan Marilla over. *(Matthew gaat doodsbang naar haar toe. Anne springt op)*

Anne: *(schudt hem de hand)* Ik neem aan dat U Mathew Cuthbert bent van Green Gables? Ik ben blij U te ontmoeten. Ik was al bang dat ik in die kerseboom zou moeten slapen.

Matthew: *(pijnlijk verlegen)* Het spijt me... dat ik zo laat ben.

Anne: Het lijkt me zoiets wonderlijk dat ik bij U kom wonen. Ik heb nooit bij iemand gehoord... niet echt.

Matthew: Ik zal... ik zal je koffer dragen. De buggy staat ginder.

Anne: Oh, ik kan hem wel aan... niet erg zwaar, al bevat hij al mijn have en goed. Wat is "have" trouwens?

Matthew: Ik zou het je niet kunnen zeggen. *(ze lopen naar Midden.)*

Anne zet koffer neer ongeveer waar buggy bank zou moeten zijn)
Matthew: (*"helpt" haar*) Stap maar in, juf.
Anne: (*is gaan zitten op de koffer als bank*) Denk toch eens aan alles wat er te ontdekken valt. Dan word je gewoon blij dat je leeft... in zo'n interessante wereld.
Matthew: (*"pakt" de leidsels*) Vooruit, Pearl. (*zij bewegen met de "bewegingen" van de buggy. Geluid van paardenhoeven fades geleidelijk*)
Anne: Ik vind rijden heerlijk. Meneer Cuthbert, waar doen die kantachtige bloesems U aan denken?
Matthew: Goh, nou, ik weet 't niet.
Anne: Misschien een bruidje, met een sluier van mist. Maar niemand zou ooit met mij trouwen, behalve misschien een missionaris uit een ver land die niet te kieskeurig kan zijn.
Matthew: Nou... èh... nee... dat zou ik nou niet zeggen.
Anne: Maar ik zou het heerlijk vinden een jurk te hebben met van die pofmouwen. Ik heb nooit een mooie jurk gehad. Tenminste niet dat ik me kan herinneren. Nou, zoveel te meer om in de toekomst te verwachten, niet?
Matthew: Goh, nou,... zo zal 't wel zijn.
Anne: (*babbelt maar door*) Praat ik te veel? Dat zeiden ze altijd tegen me... Ik kan ermee ophouden al ik dat besluit. Maar het is wel erg moeilijk.
Matthew: Praat maar net zoveel als je wilt. (*tot publiek, verwonderd*) Ik geef er niks om. Eigenlijk vind ik haar gebabbel wel leuk.
Anne: Jij en ik zullen nog eens verwante geesten worden. Ongetwijfeld. (*Mathew kijkt haar even aan. De mensen lachen me uit als ik van die grote woorden gebruik. Maar als je grote plannen hebt moet je grote woorden gebruiken om ze tot uitdrukking te brengen*)
Matthew: (*heeft er plezier in*) Ja, nou. Dat lijkt best redelijk.
Anne: Op dit moment voel ik me bijna volmaakt gelukkig Ik kan me niet helemaal volmaakt gelukkig voelen... want... wat voor kleur zou je dit noemen? (*zij houdt hem een haarvlecht voor*)
Matthew: Dat is rood, niet?
Anne: Niemand met rood haar kan helemaal volmaakt gelukkig zijn. De sproeten, de groene ogen... die kan ik nog weg-fantaseren. Maar rood haar kan ik niet weg-fantaseren. Dat zal het verdriet van mijn leven zijn.
Matthew: Nou, dat weet ik nog zo net niet.
Anne: (*plotseling helemaal overdonderd*) Oh, meneer Cuthbert, meneer Cuthbert!!

Matthew: *(stopt)* Wooaaa, Pearl. *(legt uit)* Dit noemen ze “De Laan”.

Anne: Wat poëtisch: onder een gewelf van appel bloesems rijden.

Matthew: Echt een mooi plekje die Laan.

Anne: Ze hadden het “de Witte Weg van de Vreugde” moeten noemen.

Matthew: Nou, zeg, dat is een mooie naam! Zou ik nooit aan gedacht hebben.

Anne: Ik geef altijd namen aan de dingen die ik mooi vind.

Matthew: *(heeft de buggy weer gestart)* We zijn al bijna thuis.

Anne: Thuis! Denk je eens in: echt thuiskomen! *(springt op en wijst)* Oh, meneer Cuthbert.

Matthew: *(legt uit)* Barry's vijver.

Anne: Ik geef het een andere naam. “Meer van het Stralende Water”. *(laat zich van plezier achterover vallen)*

Matthew: Ik vind Barry's Vijver een tikkeltje saai en...

Anne: ...fantweeshuisoos?

Matthew: Dat is precies het woord. En daar is Green Gables, meteen over de heuvel.

Anne: Ik ga mijn ogen stijf dicht houden. *(dan doet ze haar ogen weer open. Even heeft ze geen woorden als de buggy stopt)* Oh, het is net een droom. *(terwijl Mathew wordt overvallen door angst huppelt Anne vol plezier naar links)* Ik hoor een beekje stromen... en hoor je de bomen met elkaar praten? *(Mathew staat daat onbeweeglijk)*

Mathew: *(tot publiek)* Ik ben bang van wel. *(loopt naar rechts)* Deze kant op. *(Anne volgt met haar koffer, Matthew leidt haar naar binnen)*

Marilla: *(op, kijkt rond)* Mathew, waar is die jongen?

Matthew: *(somber)* Er is geen jongen. Alleen zij maar.

Marilla: Er moet een jongen zijn. We hebben meneer Spencer een boodschap gestuurd ons een jongen mee te brengen.

Matthew: Nou, dat heeft hij niet gedaan. Meneer Spencer heeft alleen maar een meisje afgeleverd.

Marilla: Goeie hemel.

Matthew: Moest het kind wel mee naar huis nemen. Kon haar niet op het station achterlaten, waar de fout dan ook mag zitten.

Marilla: Dat is een mooie puinhoop.

Anne: Jullie willen me niet. Omdat ik geen jongen ben. Ik had het kunnen verwachten. Ik had kunnen weten dat het te mooi was om waar te zijn. *(ploft in de schommelstoel, huilend)*

Marilla: Is ze van Lotje getikt of wat?

Matthew: Nou... nee... niet precies.

Marilla: Maar wat moet ik nou doen?

Matthew: (*in de misere*) Ik weet het echt niet. (*zit*)

Marilla: (*hulpeloos*) Kind, je hoeft echt niet zo verdrietig te doen.

Anne: U zou ook huilen als U een wees was die ergens aankomt en denkt dat ze daar thuis is. Om dan tot de ontdekking te komen dat ze je daar ook niet willen. (*dramatisch*) Oh, dit is de meest tragische gebeurtenis van mijn hele leven!!

Marilla: Maak je er niet te druk om. We gaan je vanavond heus niet wegsturen. Hoe heet je eigenlijk, kind?

Anne: Wilt U me astublieft Cordelia noemen?

Marilla: Jou Cordelia noemen? Heet je dan zo?

Anne: Niet precies. Maar Cordelia is zo'n volmaakt elegante naam.

Marilla: Wat bedoel je nou? Als Cordelia je naam niet is, wat is-ie dan wel?

Anne: Anne Shirley. Maar noem me asjeblieft Cordelia. Anne is zo'n onromantische naam.

Marilla: Lariekoek. Anne is een goede duidelijke verstandige naam.

Anne: Ik heb een tijdje lang gedaan alsof ik Geraldine heette. Maar nu ben ik liever Cordelia. En als U me toch Anne moet noemen, noem me dan astublieft Anne met een E aan het einde.

Marilla: (*schenkt thee in*) Wat maakt dat nou voor verschil hoe het geschreven wordt?

Anne: Gewoon ouwe A-N-N ziet er erg lelijk uit. Maar A-N-N-E kijkt veel meer gedistingeerd.

Marilla: Goed dan, Anne met een E aan het einde. Maar kun jij ons vertellen hoe deze fout gemaakt kon worden? Waren er geen jongens beschikbaar?

Anne: overvloed. Maar mevrouw Spencer zei dat jullie beslist een meisje wilden ongeveer zo oud als ik... De manager dacht dat ik het wel goed zou doen. Ik heb die nacht geen oog dichtgedaan, zo opgewonden was ik.

Marilla: Ik had die Mabel Spencer nooit moeten vertrouwen...

Anne: (*springt op. Beschuldigend*) Waarom heeft U me niet gewoon op het station achtergelaten? Ik wou dat ik nooit de Witte Weg van de Vreugde of het Meer van het Stralende Water had gezien. (*laat zich achteruit zakken*)

Marilla: Waar heeft ze het in hemelsnaam over?

Matthew: Ôh... èh... over een gesprek - dat we onderweg hadden. (*slurpt zenuwachtig van zijn thee*)

Marilla: Kom aan tafel. Heeft Meneer Spencer nog iemand anders meegebracht?

Anne: Alleen Lily Jones... voor zichzelf. (*gaat zitten*) Als ik vijf jaar was met prachtig kastanjebruin haar, zouden jullie me dan

houden?

Marilla: We hebben een jongen nodig voor de boerderij. Een meisje zouden we niks aan hebben.

Matthew: Je eet niet.

Anne: Kunt U eten als U in de diepste wanhoop verkeert?

Marilla: Ik heb nooit in de "diepste wanhoop" verkeerd, dus dat kan ik niet zeggen.

Anne: (*"soulful"*) "Mijn leven is een kerkhof van begraven verwachtingen."

Marilla: Wat !?

Anne: Dat zeg ik om mezelf te troosten.

Marilla: Ik zie daar geen troost in.

Anne: Zomaar een zinnetje uit een boek. De heldin zegt het drie keer.

Marilla: Mijn hebben ze nooit zulke onzin laten lezen.

Matthew: (*niet op zijn gemak*) Ik denk dat ze moe is. Breng haar maar naar bed, Marilla.

Marilla: (*steekt over naar "Slaapkamer"*) Kommaar, kind. Hier slaap je... vannacht. (*Anne draagt haar koffer naar kast. Vlug uitkleden en het bed in. Ik neem aan dat je een nachtpon hebt*)

Anne: Een ouwe flanellen. Maar ik doe net alsof het vloeiende zijde is.

Marilla: Het is zondig teveel aan kleren te denken. Welterusten, Anne. Goeie nacht.

Anne: (*alleen*) Goeie nacht? Dit wordt de ergste nacht van mijn hele leven. (*laat zich zachtjes snikkend op het bed vallen*)

Marilla: (*ruimt de tafel af, lawaaierig met de borden*) Nou, dit is een mooie puinhoop. Het eerste dat ik morgenochtend doe is een boodschap naar meneer Spencer sturen. Dit meisje gaat terug naar het weeshuis.

Matthew: (*terneergeslagen*) Ja, dat zal wel het beste zijn, neem ik aan.

Marilla: Dat neem je aan? Weet je dat niet?

Matthew: Nou ja, ze is een lief klein ding, Marilla. Jammer om haar terug te sturen als ze zo graag hier wil blijven.

Marilla: Matthew Cuthbert, bedoel je dat we haar moeten houden?

Matthew: (*stotterend*) Nou ja, ik denk van niet... niet... precies. Ik... ik neem aan... dat we zouden... ze kunnen eigenlijk niet verwachten dat...

Marilla: Ik zou denken van niet. Wat zouden we aan haar hebben?

Matthew: Nou ja... (*flapt het eruit*) Zij zou wat aan ons kunnen hebben.

Marilla: Matthew Cuthbert, ik geloof dat dat kind jou behekt heeft. Ik

zie - zo helder als glas - dat jij dat schooiertje wilt houden.

Matthew: Ze is een heel interessant persoontje, Marilla. Je had haar moeten horen praten toen wij van het station kwamen.

Marilla: Dat zegt niks in haar voordeel - of jij moet net zo'n rare zijn als zij.

Matthew: Misschien ben ik dat wel. Ik vind dat gefantaseer van haar wel leuk.

Marilla: Ik wil geen weesmeisje. En als ik dat wel wou dan is zij nog mijn stijl niet. Dat meisje gaat regelrecht terug naar waar ze vandaan komt.

Matthew: Ik zou een jongen kunnen huren voor de boerderij. Dan zou dit meisje jou gezelschap kunnen houden.

Marilla: *(maakt haar schortenbanden los)* Ik lijd niet aan gebrek aan gezelschap. Morgen kan meneer Spencer haar komen halen. Goeie nacht, Martthew. *(af)*

Matthew: Nou ja, het is net... als je zegt. *(hij volgt haar gelaten. Anne, nog aangekleed, springt van haar bed)*

Anne: 's Morgens was ik niet meer in de diepste wanhoop. Daarom zijn morgens zo schitterend. Door mijn raam hoorde ik het beekje lachen, zag ik de boomgaard bloeien alsof hij het meende. En ik besloot van deze dag te genieten, wat er ook gebeurt. *(Anne marcheert naar de keuken waar Marilla de vaat aan het wassen is)* Vanmorgen heb ik gefantaseerd dat ik een Bij was die in een appel bloesem woonde. Zou het niet fantastisch zijn als bloemen konden praten?

Marilla: Er wordt hier al meer dan genoeg gepraat.

Anne: Toen zag ik een klein stukje van de zee en fantaseerde dat ik een meeuw was. *(rent met gespreide armen de keuken rond)*

Marilla: Kun je ook fantaseren dat je de vaat doet. *(geeft haar een theedoek)* Dat zou er meer op lijken.

Anne: Ik ben beter in kinderverzorging. Jammer dat U er geen hebt.

Marilla: Voor het moment heb ik er meer dan genoeg, dank je wel.

Anne: *(droogt af)* Mevrouw Hammond had er acht. Drie keer achter elkaar tweelingen. Het is te gek. En dat heb ik haar ook gezegd toen het laatste stel kwam.

Marilla: Als je dan zo graag praat, vertel me eens wat je over jezelf weet.

Anne: Ik fantaseerde altijd dat ik een prinses was, gestolen door een kwaje verpleegster die stierf voordat ze de waarheid kon opbiechten.

Marilla: Hou je nou maar gewoon aan de blote feiten, alsjeblieft.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto